

NAGY MÁRTA JÚLIA

Búcsú a bálványoktól

Nem ártana, ha világossá tennék, mi az a malaszt,
Amivel teljesek leszünk, mi méltatlanok.
Gyámolíthatnak, magunk maradunk,
Mindenki más új arcot ölt közben.

Így imádtam én tejfehér, gomolygó portrékat,
Holbein vagy Rembrandt is festhette volna.
A közömböseket, heverjen bár
Az aszfaltcsíkon dermedt állattetem,
Vagy nyomódjon talpél a forró szurokba,
Mint a súlyom, ahogyan magamat hordom.
És ha még ajándék gyöngyök is átszőnék a hajam,
Törvényszerű: kettétörne a nyakam alattuk.
Így lettem donnák és kegyencek tükörképe.
Áttetszőbb voltam, mint a gőz,
Tükörsima felületekre csapódtam,
Elpárologtam róluk, maradtam testtelen.
Most a saját szobámban éjjel én kísérték,
Én csörtetek át saját magamon,
Hogy meglessem, ki alszik a hajdani ágyban,
Mint a legújabb albérlő lidérces álma,
Suttogom: *elfoglaltad a helyem!*
Talán egy nap visszahódítom,
De elnyűttem a saját történetem,
Ünnepnapokon kerítem be a külvárost,
Ha már ágyasból lovaggá ütöttek azok, akiknek
Kedve nincs ínyemre, kényét nem tűrhetem.

Az őrült lányok menhelye

A makulátlan, az mindig gyanús.
Erre oktat makacsul
Az önutálat magasiskolája.
Ázalékállatkákat köhög fel a pince,
Vörös por pereg a falról, kréta vagy téglá,
Ahogy ősz cammog a tájra.
Bágyadtan kapaszkodik a kerítésbe
A szőlőinda májfoltos kezével,
Fonnyadt, kék csöcsei unottan ringanak.

A túlontúl messze, a túlontúl átok,
Utcáiban házak, vaksi kis ablakok,
Ablakokban ülnek esti árnykeretben
Gyönyörű, őrült lányok,
Akik úgy tesznek, mintha nem kapnának enni.

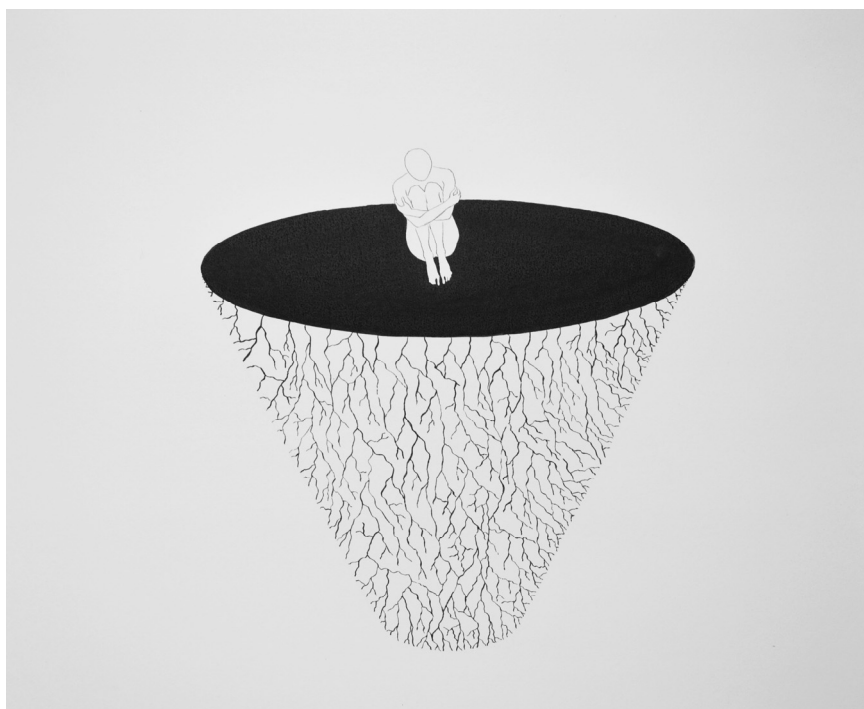
Ha már megláttad, vidd ki és etesd meg.
Mindegyik sovány, névtelen láz marja húsukat.
Fogadj örökbe egy őrült lányt a menhelyről,
Kövérré hízik jószágodon, aztán úgy szökik el,
Mint kora hajnalon egy félbevágott álom.
A másik fele kínoz és nem enged el.

Túl a hét határon, nagy kockaházban
Szürke falak közt őrült lányok élnek.
Aztán egy napon a királyfi betéved,
Elkábul a mosdatlan ágyékok szagától.
Nem mindig tetszik meg, aki szemre délceg,
De ettek tenyeréből, ittak a szavából.

Korán ájult el a gennysárga téli nap,
A királyfi, ha őrült lányt talált, biztos, hogy övé lett.
Fele királyság bedobva a sutba,
Szelíd tekintet így válik bárgyúvá.
A gyönyörű, őrült lányok szeme meg hatalmas,
Mint a láthatáron tornyosuló hegykupac,
Mint a várakozó ég, vihartól türkizzöld,
Mint vadvízi örvény pupillája, barna.

Takarító nincs, se portás.
Az őrült lányok sütőiben csótányok raktak fészket,
Szekrényzugaik cickányok békés tanyája.
Ajkukról hámló bőr perreg,
A tábláról kréta, a falról meg téglá.

Lehet, hogy így fénylik fel a kosz,
Akkor látsz tisztán végleg és igazán,
Nincs őrült, nincs menhely,
Csak egy ér a szív falán,
Amely, mint ősöreg szőlőkacs, tekereg,
Kréta porra hullat liláskék cseppeket.

AZ UTOLSÓ CSEPP, 2014, indigó rajz, tinta, 48,3×61cm